

Draga scoala, Eu sunt Andreea si sunt mama lui Rares, un baietel vesel, empatic si plin de viata. Iti scriu ca sa iti spun ca mi-ar placea ca tu sa mi-l dai inapoi, cel putin la fel de bun si frumos cum ti l-am dat eu tie. Sa iti explic: Rares e un om, chiar daca are putini ani, e un om, trateaza-l ca atare! Tine cont ca omul are propriile nevoi si sentimente si nu le face sa para lipsite de importanta, caci un om adult care nu stie sa isi cunoasca si sa-si respecte nevoile si sentimentele e un om pierdut si trist.

Rares are o viata de trait. Rares nu are o scoala de trait, ci o viata. Si viata nu inseamna doar fise. Viata inseamnna si joaca (sau mai ales joaca la varste mici). Viata inseamna sa mai participe si la lectii de teatru, daca asta ii place, viata inseamna sa mai si gateasca, sa mai si sape in gradina, sa se mai urce si in copaci, sa mai construiasca iglu-uri si sa se ascunda in zapada, sa mai socializeze cu oameni. Cand sa faca toate astea, draga scoala, cand tu ii ocupi 8 ore pe zi cu “studiu”, doar asa de dragul inertiei?

Rares se iubeste pe el asa cum e. Are incredere in el, are stima de sine si nu incearca sa braveze doar de dragul comparatiilor si evaluarilor din care e musai sa iasa invingator. Nu ii anihila stima de sine, nu ii omori curajul de a fi el si nu mai avea pretentia sa fie bun la toate, asa cum incerci prin vesnicele tale comparatii! Nu pune presiune pe el! Lasa-l sa isi traiasca frumos copilaria si iti promit eu ca isi va trai frumos si restul vietii. Rares e curios si curajos sa afle lucruri noi, sa experimenteze, sa creeze. Lasa-i timp sa faca asta! Lasa-i timp sa fie curios, pentru ca, vezi tu, daca ii ocupi tot timpul cu sarcini impuse, nu mai are cand sa isi satisfaca si curiozitatile si incet, incet o sa dispara.

Si nu uita, ca mama lui Rares nu e eleva ta. Daca ti-ai asumat fapul ca imi educi copilul (ca tot mi l-ai luat fortat), apoi educa-l! Dar, vezi tu, la ora asta tu nu educi pe nimeni. Tu doar stabilesti directii si te bazezezi pe parinti sa iti urmeze directiile, iar daca ei nu pot sa iti plateasca profesorii suplimentar sa faca lucrurile pe care nu sunt in stare sa le faca la scoala. (ca nu au timp, ca nu au cu cine, sau ca pur si simplu sunt absurde si nepotrivite caracteristicilor varstelor carora se adreseaza). Mama lui Rares are si ea o viata de trait. Si de muncit pentru trait. Si de facut viata un pic mai frumoasa pentru ea si pentru copilul ei.

Si nu in ultimul rand, apleaca-te, draga scoala, si asupra oemenilor pe care i-ai desemnat sa isi puna amprenta asupra vietii copilului meu. Si ei sunt oameni, sa stii. Si e necesar ca ei sa fie echilibrati emotional, sa fie liberi de frustrari. Nu mai pune presiuni absurde pe ei. Ajuta-i! Ajuta-i, dar nu ii obliga. Ajuta-i sa fie curajosi in primul rand, caci asta este o valoare pe care mi-as dori sa o transmita ei copilului meu. Nu-i mai forta sa le transmita copiilor doar frica de esec. Nu stiu daca realizezi, dar tu, scoala draga, functionezi pe insuflarea si cultivarea fricii.

Nu stiu daca tu te-ai gandit vreodata ce fel de adulti iti doresti sa iasa din “mana” ta… Dar eu m-am gandit. Si mi-ar placea asa: sa fie curajos, vesel, sa isi asume actiuni, fiind perfect constient de consecinte, sa aiba stima de sine, sa se accepte asa cum e, sa fie autodidact, sa fie vesnic curios si creativ, sa fie independent (si nu obedient), cu putere de decizie fara a necesita vesnice confirmari de la altii. Ia spune-mi, prin practicile si metodele tale de azi, copilul meu va fi la fel dupa ce termini tu cu el?

Nu, nu vreau sa imi educi copilul ca sa traiasca perfect adaptat la lumea asta trista si rea, vreau sa imi educi copilul in asa fel, incat el sa construiasca o lume mai buna si mai frumoasa.

Andreea, mama lui Rares

sursa:
crestemoameni.ro